

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—

Ἑξάμηνος 4,50

Τριμήνος 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—

Ἑξάμηνος 5,50

Τριμήνος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΓΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Φεβρουαρίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 13

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυστιστόρημα ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ἀναγκάσθηκε ὁμῶς νάγκουμπήτη ἐπάνω στὸ ναύτη(*), γιὰτὶ ἀλλοιῶτικα θὰ ἔπευτε.

— Καλά! καλά! ἐζῶναξε ὁ Πέγκροφ. Τὸ φορεῖο τοῦ κυρίου μηχανικοῦ.

Ἔρρασαν τὸ φορεῖο, τὸ σκέπασαν μὲ πυκνὸ στρώμα φύλλων καὶ χόρτων, ἐξέπλωσαν ἐπάνω τὸν Κύρο Σμιθ καὶ τὸ σήκωσαν, ἀπὸ τῆς μιᾶς μεριᾶς ὁ Πέγκροφ καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης ὁ Νάβ.

Εἶχαν νὰ κάμουν ὀκτὼ μίλλια· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τρέχουν καὶ θὰ ἀναγκάζοντο ἴσως νὰ σταματοῦν συχνά, ἐλογάριαζαν ὅτι θὰ τοὺς ἐχρειάζοντο ἔξι ὥρες τουλάχιστο, γιὰ νὰ φθάσουν στὰ Καμίνια.

Ὁ ἄνεμος ἦταν ἀκόμη δυνατός, εὐτυχῶς ὁμῶς ἡ βροχὴ εἶχε σταθῇ. Ἀν καὶ ἐκπλωμένος, ὁ μηχανικὸς παρατηροῦσε τὴν ἀκτὴ, προπάντων ἀπὸ τὸ ἀντίθετο τῆς θαλάσσης μέρος. Δὲν μιλοῦσε καθόλου, προσπαθῶν νὰ ποτυπώσῃ στὸ νοῦ του τὸ σχέδιον ἐκείνης τῆς ἀγνώστης χώρας. Ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ δύο ὥρῶν δρόμο, κουράσθηκε καὶ ὁ ὕψους τὸν πῆρε στὸ φορεῖο. (**)

Στῆς πεντέμισυ ἐφθασαν στὴ γωνία τοῦ γρανιτίνου τοίχου καί, σὲ λίγο, μπροστὰ στὰ Καμίνια.

Ἐσταμάτησαν ὅλοι καὶ τὸ φορεῖο τοποθετήθηκε ἐπάνω

(*) Ἰδε εἰκ. 11ου φ. σελ. 86.

(**) Ἰδε εἰκ. πρ. φύλ. σελ. 93.

στὴν ἄμμο. Ὁ Κύρος Σμιθ ἐκοιμᾶτο ἀκόμῃ βαθεῖα.

Ὁ Πέγκροφ τότε, μὲ μεγάλη του ἐκπληξὶ παρατήρησε, ὅτι ἡ φοβερὴ χθεσινὴ θύελλα εἶχε μεταβάλλῃ τὴν ὄψιν τοῦ ἐκείνου τοῦ μέρους. Εἶχαν γίνῃ ἀρκετὰ σπουδαῖα κρημνίσματα. Ἐδῶ καὶ ἐδῶ μεγάλα κομμάτια βράχου, πεσμένα χάμω, καὶ ἕνα πυκνὸ τάπητα ἀπὸ θαλασσινὰ χόρτα, βούρλα καὶ φύκια, νὰ σκεπάζουν ὅλη τὴν ἀκρογιά-

λιά. Ἦταν φανερό, ὅτι ἡ θάλασσα, περνώντας ἐπάνω ἀπὸ τὸ νηάκι, εἶχε φθάσῃ ὡς τὴ βάση τοῦ γρανιτίνου τοίχου.

Μπροστὰ εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Καμινίων. τὸ ἔδωκος ἐφαίνετο σπαραγμένο ἀπὸ τὴ λυστασμένη ἐπιδρομὴ τῶν κυμάτων.

Μ' ἕνα κακὸ προαίσθημα, ὁ Πέγκροφ ὤρμησε στὸν διάδρομο. Κι' ἀμέσως σχεδὸν ξαναβῆκε καὶ στάθηκε ἀκίνητος, κυττάζων τοὺς συντρόφους του...

Ἡ φωτιὰ εἶχε σβύσῃ! Ἡ βρεγμένη στάκτη δὲν ἦταν πιά παρὰ λάσπη. Τὸ καμένο πανί, ποῦ θὰ ἐχρησίμευε γιὰ ὕψκα, εἶχε γίνῃ ἄφαντο. Ἡ θάλασσα εἶχε εἰσχωρήσῃ ὡς μέσα στὰ Καμίνια καὶ εἶχε ἀναστατώσῃ καὶ καταστρέψῃ τὰ πάντα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

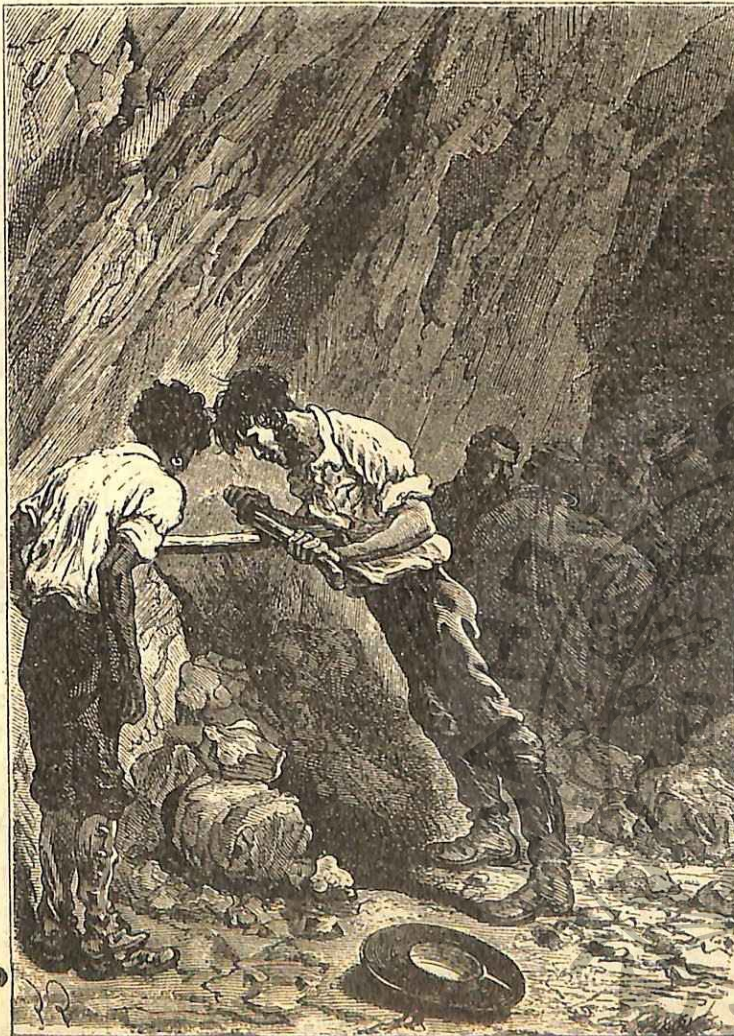
«Ὁ Κύρος Σμιθ νὰ εἶνε καλὰ!—
Τὰ πειράματα τοῦ Πέγκροφ.
—Τὸ τρίψιμο τῶν ξύλων.—
Νῆσος ἢ ἡπειρος;—Τὰ σχέδια τοῦ μηχανικοῦ.—Σὲ ποῖο σημεῖο τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ;—Μέσα στὸ δάσος.—Ἐνας εὐδαίμωνος καπνός.

Μὲ λίγα λόγια, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ Νάβ ἐμαθάν τὰ συμβαίνοντα. Ἀλλὰ τὸ ἐπείσοδιον αὐτό, ποῦ μπορούσε, κατὰ τὴν ιδέα τοῦ ναύτη, νὰ ἔχῃ πολὺ σοβαρὰ ἀποτελέσματα, ἐπροξένησε διαφρετικὴ ἐντύπωσιν εἰς καθέν' ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Νάβ ἔξαρνα, ὅλος χαρὰ γιὰ τὴν ἀνέυρεσιν τοῦ κυρίου του, δὲν ἔδωκε καμμιά προσοχὴ εἰς τὰ λόγια τοῦ Πέγκροφ. Ὁ Χάρμπερτ πάλι τὰ ἐπρόσεξε, ἀλλὰ δὲν συμμερίσθηκε ὅλους τοὺς φόβους τοῦ ναύτη. Κι' ὁ ρεπόρτερ ἀπλούστατα ἀποκρίθηκε:

— Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο!

— Μὰ σὰς ξαναλέω, ὅτι δὲν ἔχομε πιά φωτιά.

«Ὁ Πέγκροφ ἐδοκίμασε νὰ ληψὲν φωτιά...» (Σελ. 102, τ. 16.)

— Μπα!
— Ούτε κανένα τρόπο για ν'ανάψωμε!
— "Οχι δά!
— Μα τί λέτε, κύριε Σπίλετ;
— Ο Κύρος Σμίθ να εἶνε καλὰ ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ. Αὐτὸς θὰ μᾶς βρῇ τρόπο γιὰ ν'ανάψωμε φωτιά!

— Μὲ τί;

— Μὲ τίποτα!

Ὁ Πέγκροφ ἐσώπασε. Γιατί κι' αὐτὸς εἶχε μέσα του γιὰ τὸν Κύρο Σμίθ τὴ μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη. Ὅπως οἱ σύντροφοί του, τὸν θεωροῦσε σωστὸ «μικρόκοσμο», ἀποτελούμενο ἀπ' ὅλη τὴ σοφία κι' ἀπ' ὅλη τὴν ἐξυπνάδα τοῦ κόσμου. Καλλίτερα νὰ ἦσουν μὲ τὸν Κύρο Σμίθ ἢ νὰ ἐρημονήσῃ, παρὰ χωρὶς τὸν Κύρο Σμίθ ἐστὶν καλλίτερη πόλις τῆς Ἀμερικής. Μ' αὐτὸν δὲν θὰ σοῦ ἔλειπε τίποτα, μ' αὐτὸν δὲν θὰ μπορούσες ποτὲ νὰ πελπισθῇς!

Ἐὰν ἔλεγε κανεὶς στοὺς ναυαγούς ἐκείνους, ὅτι μία ἐκρήξις ἡραιοῦ θὰ κατέστρεφε τὴ γῆ ποὺ πατοῦσαν, θὰ τὴν ἐβούλιαζε ἐπὶ τὸν ἀβυσσὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ, θὰ τοῦ ἀπαντοῦσαν ἀψήγηστα:

— Ὁ Κύρος Σμίθ εἶν' ἐδῶ! Πῆς το τοῦ Κυρίου Σμίθ!

Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, ὁ μηχανικός ἦταν βυθισμένος στὸν ὕπνο του καὶ δὲν μπορούσαν νὰ προστρέξουν στὴν ἐρευναικότητά του. Κατ' ἀνάγκην, τὸ δεῖπνό τους θάταν λιτώτατο. Εἶχαν φάγῃ ὅλο τὸ ψητὸ ποὺ καὶ δὲν ἦταν τρόπος νὰ φῆσουν ἄλλο κυνήγι ὁποιοδήποτε. Ἐπειτα καὶ τὰ κουροκοῦ ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν παρακαταθήκη, εἶχαν γίνῃ ἄφρατα. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ φροντίσουν.

Πρῶτα - πρῶτα, μετέφεραν τὸν Κύρο Σμίθ ἐπὶ κεντρικὸ θάλαμο τῶν Καμινιών. Ἐκεῖ κατέβησαν νὰ τοῦ κάμουν ἕνα στρώμα ἀπὸ φύκια καὶ γόρτα, ποὺ εἶχαν μείνῃ σχεδὸν στεγνά. Ὁ βαθεὺς ὕπνος ποὺ τὸν εἶχε κυριεύσει, θὰ τὸν ἐδυνάμωνε γρήγορα καὶ καλλίτερα βέβαια ἀπὸ μίαν ἀφρονή τροφή.

Εἶχε νυκτώτῃ καί, μαζί μὲ τὴ νύκτα, εἶχε καταιβῆ κι' ἡ θερμοκρασία. Ἐπειδὴ ἡ θύελλα εἶχε καταστρέψῃ τὰ βουλώματα ποὺ εἶχε κάμῃ ὁ Πέγκροφ σὲ διάφορες τρύπες τοῦ διαδρόμου, ψυχρότατα ρεύματα ἐσχηματίσθηκαν καὶ τὰ Καμινία ἐγείναν πάλι σχεδὸν ἀκατοίκητα. Ὁ Κύρος Σμίθ, ἀδυνατισμένος, ἐξαντλημένος, θὰ ἐπάγωνε, ἂν οἱ σύντροφοί του δὲν ἐβγαζαν τὰ σακάκια τους καὶ τῆς μπλουζες, γιὰ νὰ τὸν σκεπάζουν.

Καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, οἱ ναυαγοὶ δὲν ἔφαγαν τίποτα ἄλλο ἀπὸ τοὺς λιθοβόμους, ποὺ ὁ Νάβ καὶ ὁ Χάρμπερτ ἐμάζεψαν στὴν ἀμμουδιά, σὰν τὴν πρώτη ἡμέρα. Μὲ τὴ διαφορά μόνον, ὅτι ὁ μικρὸς ἐπρόσθεσε καὶ μερικὰ φαγώσιμα

φύκια, ποὺ τὰ βρῆκε σὲ κάτι ψηλοὺς βράχους, ὅπου δὲν ἐφθανε ἡ θάλασσα, παρὰ τῆς ὥρας τῆς μεγάλῃς παλίσροιας. Τὰ «φυκοειδῆ» αὐτά, ἐμοιάζαν μὲ σπαράγγια καὶ εἶχαν μὴ οὐσία κολλώδη, ἀρκετὰ πλουσία σὲ στοιχεῖα θρεπτικά.

Ἀργότερα, τὸ ψύχος ἐγείνε πολὺ δυνατό καὶ δυστυχῶς δὲν εἶχαν κανένα μέσο νὰ τὸ πολεμήσουν.

Ὁ αὐτῆς, ἀληθινὰ πεισματωμένος, προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο ν'ανάψῃ φωτιά. Ὁ Νάβ τὸν βοηθοῦσε. Εἶχε βρῇ λίγα ξερόχορτα καὶ, κτυπῶν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο διὰ χαλίκια, ἐβγαζε σπύθες, ἀλλὰ οὔτε τὰ ξερὰ ἐκεῖνα θρύα ἦσαν ἀρκετὰ εὐφλεκτα, οὔτε ἡ σπύθες εἶχαν τὴ δύναμι ἐκείνων ποὺ δαίνονται, ὅταν κτυπᾷ κανεὶς μὲ τὸ ἀτσάλι τῆ συνειθισμένη τσακμακώπετρα. Δὲν ἔκανε λοιπὸν τίποτα ὁ μαῦρος.

Ὁ Πέγκροφ τότε, ἂν καὶ χωρὶς ἐμπιστοσύνη στὴ μέθοδο, ἐδοκίμασε ν'ανάψῃ φωτιά, τρίβων ξερὰ ξύλα, σὰν τοὺς ἀγρίους. Ἀλλὰ τὸν κόκκον ἐπολέμησε κι' αὐτὸς καὶ ὁ Νάβ. Τότῃ «κίνησις», ἂν μετεβάλλετο, κατὰ τὴ γνωστὴ θεωρία, σὲ «θερμότητα», θὰ ἐφθανε ἴσως γιὰ νὰ βράσῃ τὸ καζάνι ἐνὸς ὑπερῶκεανείου. Φωτιά ὅμως δὲν ἐγείνε. Ζεστάθηκαν τὰ τριβόμενα ξύλα, ζεστάθηκαν κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὰ τρίβαν, ἀλλὰ τίποτα περισσότερο. Ὑστερ' ἀπὸ ἀγῶνα μιάς ὥρας, ὁ Πέγκροφ, καταϊδρωμένος, τὰ πέταξε μὲ θυμό.

— Ἀμ, δὲν θὰ πιστέψω ἐγὼ ποτέ, ὅτι οἱ ἄγριοι κάνουν ἔτσι φωτιά; ἐφώναζε. Εὐκολώτερο εἶνε ν'ανάψουν μὲ τὸ τρίψιμο τὰ χέρια μου, παρὰ τὰ ξύλα. Ὁ αὐτῆς ὅμως εἶχε ἄδικο. Εἶνε γεγονὸς βεβαιωμένο, ὅτι οἱ ἄγριοι ἀναφλέγουν τὸ ξύλο μ' ἕνα γοργὸ τρίψιμο. Ἀλλὰ κάθε εἶδος ξύλου δὲν εἶνε κατάλληλο γιὰ τέτοια δουλειὰ κι' ἐπειτα χρειάζεται μιά ἰδιαίτερα δεξιότης, ποὺ ἴσως ὁ Πέγκροφ δὲν τὴν εἶχε.

Ὁ θυμὸς του δὲν ἐδάσταζε πολὺ: Τὰ ξύλα ποὺ εἶχε πετάξῃ, τὰ εἶχε πάρῃ ὁ Χάρμπερτ κι' ὁ αὐτῆς ἐλιγώνετο ἀπὸ τὰ γέλια, βλέπων τῆς ἀπεγνωσμένες προσπάθειες ποὺ ἔκανε ὁ ἔφηβος, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖ ποὺ ἀπέτυχε ἐκεῖνος.

— Τρίβε, παιδί μου, τρίβε! τοῦ ἔλεγε.

— Τρίβω, ἀποκρίθηκε γελῶν ὁ Χάρμπερτ. Ἀλλὰ δὲν τὸ κάνω γι' ἄλλο σκοπὸ, παρὰ γιὰ νὰ ζεστάνω κι' ἐγὼ τὰ παγωμένα χέρια μου σὰν καὶ σένα!

Πραγματικῶς, σὲ λίγο ὁ ἔφηβος ζεστάθηκε ἀρκετὰ. Φωτιά ὅμως, ἔπρεπε νὰ τὸ πάρουν ἀπόφασι ὅτι δὲν θὰ εἶχαν ἐκεῖνη τὴ νύκτα. Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, ξανάπε γιὰ εἰκοστή φορά, ὅτι μόνον ὁ Κύρος Σμίθ θὰ μπορούσε ν'ανάψῃ. Καὶ

ἐξαπλώθηκε σὲ μίαν ἄκρην, γιὰ νὰ κομῇ. Ὁ Χάρμπερτ, ὁ Νάβ κι' ὁ Πέγκροφ τὸν ἐμυμήθηκαν. Ὁ Τσέκοιμαῦ στα πόδια τοῦ κυρίου του.

Τὴν ἄλλη μέρα, 28 Μαρτίου, ὅταν ἐξυπνήθη ὁ μηχανικός, κατὰ τῆς ὁκτώ εἶδε τοὺς συντρόφους του, ποὺ παραφύλαγαν αὐτὸ τὸ ξυπνημα γύρω του, καὶ πάλι τὰ πρῶτά του λόγια ἦσαν:

— Νῆσος ἢ ἡπειρος;

Τοῦ εἶχε γίνῃ μονομανία!

— Τὰ ἴδια πάλι; Δὲν τὸ ξεύρωμε, κύριε Σμίθ, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ.

— Δὲν τὸ μάθατε ἀκόμη;

— Θὰ τὸ μάθωμε, ἄμα μᾶς ὁδηγήσετε σεῖς.

— Μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι σὲ κατὰστασι! εἶπε ὁ μηχανικός.

Καὶ χωρὶς μεγάλο κόπο, ἐστηκώθη κι' ἐστάθηκε ὀρθιος.

— Ὡραία! ἐφώναζε ὁ αὐτῆς.

— Πεθαίνω προπάντων ἀπὸ πείνα! ὑπέλαβε ὁ Κύρος Σμίθ. Ἀδέλφια, λίγα φαί καὶ θὰ γίνω περδίκι. Ἐχετε, νομίζω, φωτιά...

Σ' αὐτὸ δὲν ἐδίασθη κανεὶς νὰποκριθῇ. Μόνον σὲ λίγες στιγμές, ὁ Πέγκροφ εἶπε:

— Εἴχαμε, κύριε Σμίθ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχομε πιά!

Κι' ὁ αὐτῆς διηγήθηκε ὅσα συνέβησαν χθές. Ὁ μηχανικός ἐδιασκέδασε πολὺ μὲ τὴν ἱστορία τοῦ μονάκριβου σπύρου καὶ μὲ τὰ πειράματα ποὺ ἔκαμαν ν'ανάψουν φωτιά κατὰ τὴ μέθοδο τῶν ἀγρίων.

— Θὰ ἰδοῦμε, εἶπε ὑστερα. Ἄν δὲν βροῦμε οὐσία ποὺ νὰ μοιάζῃ μὲ ὕψα...

— Τότε; ρώτησε ὁ αὐτῆς.

— Τότε θὰ κατασκευάσουμε πυρεῖα.

— Χημικά;

— Χημικά!

— Τὸ εὐκολώτερο τοῦ κόσμου, ἔ; ἐφώναζε ὁ ρεπόρτερ, κτυπῶν τὸν ὦμο τοῦ αὐτῆς.

Βέβαια ποὺ δὲν ἦταν τὸ εὐκολώτερο τοῦ κόσμου! Ἀλλὰ ὁ Πέγκροφ δὲν εἶπε τίποτα κι' ἐβγήκαν ὅλοι μαζί.

Ὁ καιρὸς εἶχε ξαναγίνῃ ὥρατος. Ζωηρὸς ἥλιος ἀνέβαινε ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα τῆς θάλασσας κι' ὁ γρανίτινος τοίχος ἀντίκρου σπινθηροβολοῦσε σὰ χρυσός.

Ἀφοῦ ἔρριξε γοργὸ βλέμμα γύρω του, ὁ μηχανικός ἐκάθησε σ' ἕνα κομμάτι βράχου. Ὁ Χάρμπερτ τοῦ ἐπρόσφερε λίγα κοχύλια μὲ φύκια.

— Δὲν ἔχομε τίποτ' ἄλλο, κύριε Σμίθ!

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου. Μοῦ φθάνουν γιὰ τὴν ὥρα!

Κ' ἔφαγε μὲ μεγάλη ὄρεξι τὴν ἰσχνὴ ἐκεῖνη τροφή καὶ ἤπιε φρέσκο νερὸ ἀπὸ τὸ ποτάμι.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΗΛΗ

Ἐν ἐπεισόδιον τοῦ Ἀλεξ. Σούτσου:— Ἀπὸ τὴν διάλεξιν τοῦ κ. Τσέκοιμαῦ περὶ Ἀλεξάνδρου Σούτσου, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίσατε εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ἀποσπῶμεν τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς του:

«Κάποιος ἀπὸ τοὺς δορυφόρους σατυριθέντας ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ἀπορατίζει νὰ τὸν ξεκάμῃ καί, ἐνῶ ὁ Ἀλέξανδρος Σούτσος μεταβαίνει διὰ ξηρὰς ἀπὸ τὸ Νάυπλιον εἰς τὰς Ἀθήνας, εἴκοσι ἀγριάνθρωποι τὸν περιμένουν εἰς μίαν καμπὴν τοῦ δρόμου τῆς Καλαυριάς. Ὁ ποιητὴς εὐρίσκειται μεταξὺ αὐτῶν μόνος, ἴσως δὲ καὶ ἀσπλος· ἀλλὰ δὲν χάνει τὸ θάρρος του. Ἀρχίζει νὰ τοὺς λέγῃ ἀστεῖα, νὰ τοὺς ἀπαγγέλλῃ στίχους, πικρὰ καὶ τὴν σότυραν ἀκριβῶς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔγραψεν ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἐπλήρωσε τοὺς δολοφόνους νὰ τὸν ξεκάμουν. Καὶ οἱ ἀγριάνθρωποι ἀροπλίζονται, γελῶν καί... ἀρκοῦνται νὰ τοῦ πάρουν μόνον τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ χρήματά του.

«Ἄν ἀναπαρστήσωμεν μὲ τὴν φαντασίαν μας αὐτὴν τὴν εἰκόνα τοῦ καταδικωμένου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, εὐρισκόμετος μεταξὺ εἰκοσι δολοφόνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, σώζεται μὲ τοὺς στίχους του, ἔχοντες ζωτανεύοντα τὸν θρόνον τοῦ Ὀρφέως, ἐξημερώνοντες μὲ τὴν λύραν του τὰ θηρία.»

Τάφοι ποιητῶν:— Ἡ Ἑλλάς δὲν ἀπέκτησεν ἀκόμη τὸ Πάνθειόν της. Εἰς τὸ Κοιμητήριον ὅμως τῶν Ἀθηνῶν βλέπει κανεὶς μερικὸς ἐνδόξους τάφους. Ὁ τάφος τοῦ Σπυρίδωνος Βασιλειάδου, συγγαγῆς τῶν «Ἀττικῶν Νυκτῶν», ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕν πελώριον μαρμαρίνον βεβλῖον, ἀνοικτόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀναγράφεται ὁ τίτλος «Ἀττικὰ Νύκτες». Ὑποθητικώτερος εἶνε ὁ τάφος τοῦ Παναγιώτου Σούτσου, τοῦ ποιητοῦ τοῦ «Ὀδοιπόρου», ὅπως ὑπῆρχε τουλάχιστον μέχρι τίνος, διότι δὲν γνωρίζομεν ἂν ὑπάρχῃ ἀκόμη. Εἰς ἕνα μέρος τῆς τραγωδίας, ὁ Ὀδοιπόρος, ὁ ἥρωας, ὁ ὁποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ποιητής, παραγγέλλει:

Εἰς τὴν ὁδὸν κ' εἰς τὴν σκιάν

— Ὅπταν ἀποθάνω.—

Πλάτωνα ὅστις γέρας,

Τὰ κόκαλά μου θάψῃ σὺ

Καὶ γράψῃ ἀπὸ πάνω:

Ὁ Ὀδοιπόρος πέραςε!

Αὐτὸ, ὅπως καὶ πολλοὶ στίχοι τοῦ «Ὀδοιπόρου», ἔμεινε παροιμιώδες. Καὶ οἱ θαυμασταὶ τοῦ ποιητοῦ τὸ ἐνθυμήθησαν ὅταν πέθανε—40 ἔτη μετὰ τὴν δημόσιον τοῦ ἔργου του ἐκείνου,—κι' ἐπέγραψαν εἰς τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου τοῦ ἀπλῶς:

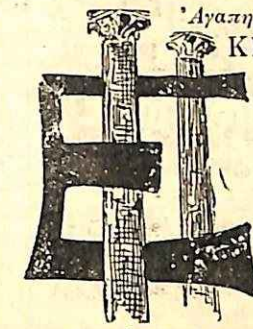
Ο ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ ΠΕΡΑΣΕ...

Γναουριζανάρ:—Τί δύσκολο ὀνομα! Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς καὶ νὰ τὸ ἐνθυμῇται: Τὸ Γναουριζανάρ εἶνε τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τοῦ πλανήτου μας. Μία κορυφὴ τῶν Ἰμαλαίων ὕψους 8,840 μέτρων.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΝΗΣΤΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου, ΚΕΙΝΟΙ ποὺ μὲ τὰ γελοῖα σοφίσματα ποὺ ξέρουμε, τολμοῦν νὰμνησθῇτοὺν κι' αὐτὴ τὴν ὑπαρξὶ τοῦ Θεοῦ, φαντάζομαι μὲ τί περιφρόνησιν θὰ μιλοῦν γιὰ τῆς θρησκείας νῆς νηστείας, ἀφοῦ κ' εὐσεβεῖς ἀκόμη ἄνθρωποι, Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι σήμερα εἶνε ἕνας τύπος περιττός. Τύπος ναί, ἴσως, περιττὸς ὅμως ὄχι. Γιατί τότε κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι τύποι θάταν περιττοὶ καὶ θάχαμε μιά θρησκεία χωρὶς καμμιὰ ἐξωτερικὴ ἐκδήλωση, ποὺ μοῦ φαίνεται παράλογο. Τὸ κάτω-κάτω κι' ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὸν Μωαμεθανόν, τὸν Ἑβραῖον, τὸν Βουδιστὴν, τὸν Εἰδωλολάτρη ἢ τὸν ἄθεον, μὲ τὸ νὰ παραδέχεται καὶ νὰ ἐκτελῇ κάποιους τύπους, κάποια πατροπαράδοτα ἔθιμα, ποὺ ἐν ἅπ' αὐτὰ εἶνε καὶ νὰ πασχάξῃ ἢ νὰ νηστεύῃ τῆς ἡμέρας ποὺ ὀρίζει ἡ ἀγιωτάτη μας Ἐκκλησία.

Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι σήμερα, ἡ θρησκευτικὴ νηστεία δὲν ἔχουν πιά ὅλο τὸν σκοπὸ καὶ τὴ σημασίαν ποὺ εἶχαν τὸν παλὴν καιρὸ, ὅταν τῆς ἐθέτισαν οἱ ἄγιοι Πατέρες. Ἡ Ἐκκλησία ἔφαρνα ἐφρόντιζε τότε καὶ γιὰ τὴν ὑγίαν τῶν πιστῶν της, καὶ σὲ ὀρισμένα χρονικά διαστήματα τοὺς ἀνάγκαζε μὲ τρόπο νὰπέχουν ἀπὸ τὸ κρέας, ποὺ ἡ κατάχρησις του εἶνε βλαπτικὴ. Σήμερα αὐτὸ τὸ κάνει ἡ ἐπιστήμη, ἡ ὑγιεινὴ. Ὁ γιὰ τὸς ποὺ ἀντικατέστησε αὐτὸ τὸν ἀρχαῖον ἱερέα, θὰ σὰς ὀρίσῃ καλλίτερα τὴ διαίτά σας καὶ θὰ σὰς πείσῃ εὐκολώτερα, ὅτι γιὰ τὴν ὑγίαν τοῦ σώματος πρέπει νὰ κρατῇτε ἕνα μέτρο καὶ μὴ ποικιλίαν στὸ φαγητό. Ἡ Ἐκκλησία, ποὺ διδάσκει πάντα καὶ τὴν ἠθικὴν, προβάλλει τώρα τὴ νηστεία μόνον ὡς ἕνα τὴν ὑγίαν τῆς ψυχῆς. Καὶ ὑπ' αὐτὴ τὴν ἐποψί, ἡ νηστεία εἶνε κατὰ περισσώτερον ἀπὸ τύπος. Γιατί ὁ ἄνθρωπος ποὺ νηστεύει, εἶνε ἡσυχώτερος, πνευματικώτερος, νηφελιώτερος, ἔχει περισσώτερη ὄρεξι γιὰ ἐργασίαν καὶ ζωηρότερη ἀκόμη διάθεσι γιὰ προσευχή. Τὸ «ἄνω σχωμένον τὰς καρδίας»

δὲν γίνεται βέβαια ἀκουστὸ μὲ φαγοποτικές καταχρήσεις, μὲ γλέντια καὶ μεξενύχτια. Ἐκτὸς ἂν νομίζετε, ὅτι καὶ ἡ προσευχὴ εἶνε... περιττή. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐμὲνα μοῦ φαίνεται πολὺ ἀναγκαῖα, νομίζω ὅτι δὲν εἶνε περιττὴ οὔτε ἡ ἐγκράτεια, ἡ νηστεία...

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι σήμερα, κι' οἱ οἱ πῶς καλοὶ Χριστιανοὶ δὲν κρατοῦν πολὺ αὐτὴν τῆς θρησκευτικῆς νηστείας. Τὴ Μεγάλῃ Σαρακοστῇ, παραδείγματος χάρι, περιορίζονται νὰ νηστεύουν τὴν πρώτη καὶ τὴν τελευταία ἐβδομάδα, καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης, τὸ πολὺ-πολὺ, μόνον Τετάρτη καὶ Παρασκευή. Τὸ ἴδιο ἐπάνω-κάτω καὶ τὸ Σαραντάμερο τῶν Χριστογεννῶν, καὶ τὸ Δεκαπενταύγουστο ἔχουν δὲ καταργήσῃ σχεδὸν ἐντελῶς τὴ νηστεία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, τὸν Ἰούνιον, καὶ τοῦ Σταυροῦ, τὸν Σεπτέμβριον. Ἐτσι νομίζουν, ὅτι ἔπρεπε νὰ τροποποιηθῇ τὸ ἔθιμον, γιὰ νὰ εἶνε πιὸ σύμφωνον μὲ τὴν ἐποχὴν μας καὶ μὲ τὴ ζωὴ τῶν πόλεων, ποὺ διαφέρει βέβαια ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ μοναστηριοῦ. «Σιωπηλῶς» αὐτὸ τὸ παραδέχεται κι' ἡ Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ κανένας πνευματικὸς δὲν ἀρνείται σήμερα τὴν Ἀγία Κοινωνία ὡς ἕνα Χριστιανὸν ποὺ δὲν ἐκράτησε ὅλη τὴ Σαρακοστή, ἐνῶ ἂν τῶκανε τὸν παλὴν καιρὸ, χωρὶς σοβαρὰ αἰτία, ἐγένετο ἀποσυνάγωγος.

Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι κι' ἡ Ἐκκλησία, ποὺ μερικοὶ τὴ βρίσκουν ὀπισθοδρομικὴν, ἀναχρονιστικὴν, καὶ λογικὴν εἶνε, καὶ μὲ τῆς περιστάσεις συμμορφώνεται. Ἀποδείξει ὅτι ῥέτος ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐξ αἰτίας τοῦ ἀπικλεισμοῦ ποὺ μᾶς στερεῖ τὰ κυριώτερα τρόφιμα,—ψωμί, ὄσπρια, κτλ.—κατήγορησεν ἐντελῶς τὴ νηστεία, ἀπῆλλαξε τοὺς Χριστιανούς ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ νηστεύουν ἔστω καὶ μιά μέρα. Ἀσθενεῖ, ὁδοιπόρος καί... ἀποκλεισμένος ἀμαρτιῶν οὐκ ἔχει! Μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ γάλα καὶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ποὺ λέει ὁ λόγος, ἂν δὲν ἔχῃ ἄλλο τίποτα, καὶ νὰ κοινωνήσῃ τὸ Πάσχα. Παρακαλῶ νὰ τὸ προτεῖσουν καλὰ μερικὰ παιδιά, ποὺ ἔχουν τὸ ἀντιθετο—ἂν καὶ πάντα προτιμώτερον—ἐλάττωμα ἀπὸ τοὺς ἐλαφροὺς ἀθείζοντας. Γιατί ἔρω καὶ τέτοια, προπάντων κορίτσια, ποὺ κλαῖνε καὶ κάνουν σκηνές, ὅταν ἡ μητέρα τὰναγκάζῃ νὰ φῶνε, γιὰ τὴν ὑγίαν τους, κάτι παχαλινὸ σὲ ἡμέρα νηστειῆς. Αὐτὴ τὴ φορὰ, δὲν ἔχει. Ἀνωτέρα βίαι ὅτι τρώτε, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὀρίσχετε κι' ὅτι σὰς δίνουν, καὶ θὰ δοῦναι τὸν Θεόν, ποὺ νὰ εἰσθε βέβαιοι, θὰ σὰς συχωρέσῃ. Μόνον ἂν ἐπιμένετε νὰ νηστεύετε, μὲ κίνδυνον τῆς ὑγείας σας, τῆς ζωῆς σας, ἔστω καὶ τῆς λίγης ἡμέρας ποὺ συνειθίζατε ἄλλοτε, ῥέτος θὰ εἶνε ἀμαρτία.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΙ

[ΔΙΗΓΗΜΑ]

— Ά, τί ώραία κερήθρα! Τί χρῶμα, τί εὐωδία καί—φαντάζομαι—τί γεύσι!.. Έχετε λοιπόν μελίσινα ἐδῶ;

— Ναί, ἀλλὰ χωρίς νά εἰμεθα μελισσοκόμοι. Δέν εἶνε ἀνάγκη. βλέπετε, γιατί βρίσκομαι ἄγριο μέλι. θαυμάσιο, παντοῦ. Δυστυχῶς, δέν τό ἀγαποῦμε μόνον ἐμεῖς. Συχνά εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά τό διαμεισθῶμε ἀπό τῆς ἀρκούδας, ποῦ τό ἀγαποῦν ἐπίσης.

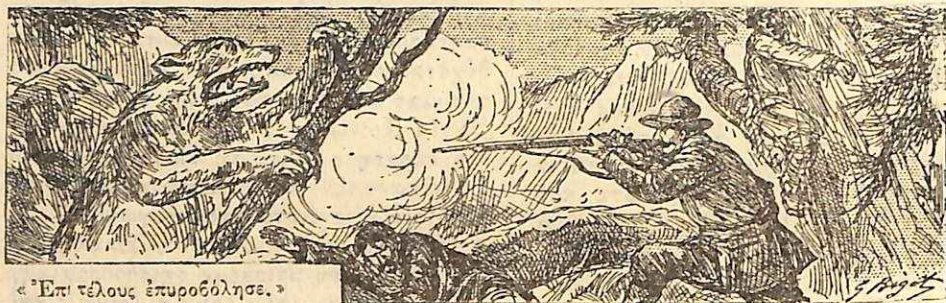
— Πῶς ἤθελα νά τραγήτω μέλι μαζίσας καμμιὰ μέρα!

— Μά νομίζετε, ὅτι τό κυνήγι τῆς ἀρκούδας δέν παρουσιάζει κινδύνους;

— Μπα! τόσο τό καλλίτερο!

— Γενναία ἡ ἀπάντησίς σας. Μοῦ ἀρέσουν οἱ ριψοκίνδυνοι ἄνθρωποι!

Αὕτη ἡ συνομιλία ἐγένετο μεταξὺ τοῦ Μεξικανοῦ κ. Χαρακᾶς καί ἑνὸς Γάλλου φίλου του, τοῦ κ. Ροντέλ, ποῦ

« Ἐπὶ τέλους ἐπυροβόλησε. »

τὸν εἶχε γνωρίσει ἐντὶ Νέα Ὑόρκη καί τώρα τὸν φιλοξενοῦτε γιὰ λίγο στὸ κτήμά του.

Ἰστέον ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τρεῖς σκύλους καί ἀπὸ ἑνὸς ὑπηρέτη Βεργινιανῶ, ἀνέβαιναν στὰ βουνά, ποῦ εὐρίσκοντο ἀνατολικά, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ ρ α ζ έ ν τ α.

Ἀροῦ διέσχισαν μιὰ θελκτικὴ ἐξοχή, ποῦ κάθε στιγμὴ ἄλλαζε ὄψι, σὰν τῆς ὥραιες ἐκεῖνες τοποθεσίας ποῦ βλέπομε στοὺς Κινηματογράφους, ἔφθασαν σ' ἕνα ποταμάκι, ποῦ ἐπὶ γὰρ ἀπὸ τὸ βουνὸ καί μπῆκαν σὲ μιὰ μικρὴ φάραγγα.

Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὑψώνοντο πεῦκα θαυμάσια. Σὲ μιὰ ἀπὸ τῆς φυσικῆς ἐκεῖνες κοιλότητες, ποῦ ἐχρησίμευαν στῆς μέλισσας γιὰ κυψέλη, εἶδαν μιὰ ώραία κερήθρα. Θὰ τὴν ἐπαίρναν εὐκόλα, γιατί ἡ μέλισσες, καθὼς φαίνετο, εἶχαν ἐγκαταλείψει ἐκεῖνὴ τὴν κατοικίαν. Καί ὁ κ. Ροντέλ εἶπε γελῶν:

— Ἡ κυρίως ἀρκούδες μᾶς δίνουν βέλαια τὴν ἀδεία νά δοκιμάσωμε αὐτὴ τὴ λιγούδιά...

Ἀλλὰ δέν ἐπρόφθασε νά τελειώσῃ: Οἱ σκύλοι ἄρχισαν νά γαυγίζουν καί ὥρμησαν μπροστά.

— Προσοχή! τοῦ εἶπε σιγὰ ὁ Μεξικανός,

Ἀμέως ἕνας κρότος, ἕνας θόρυβος μέτα στοὺς θάμνους, ἐπρόδωκε τὴν παρουσίαν ἀρκούδας. Καί σὲ λίγο, τὸ θηρίο παρουσιάσθηκε, κυνηγημένο ἀπὸ τοὺς σκύλους.

Ὁ κ. Χαρακᾶς τὸ ἐσκόπευσε μὲ τὸ τουφέκι του. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποῦ ἔκαμε νά πυροβολήσῃ, μιὰ ἄλλη ἀρκούδα, σὲ ἀπόστασι λίγων βημάτων, ἐπρόδωκε τὸ πελώριο σῶμα τῆς. Ὁ κυνηγὸς, ἐξ ἐνστίκτου, ἐγύρισε κ' ἡ τουφεκία του, ἐλάθηψε ἀντὶ νά σκοτώσῃ τὴν πρώτη ἀρκούδα, τὴν ἐπληγῶσε ἐλαφρὰ στὸν ὦμο.

Ἡ πληγὴ αὕτη ἐξώργησε τὸ θηρίο, ποῦ ἐράνηκε ἀπορριπτόμενον νά μυνθῇ. Ἀρξας ἕνα ὑπόκωφο γρυλλισμὸ, ἡ ἄλλη ἀρκούδα ἀνταποκρίθηκε, ἔτρεξε μ' ἕνα πήδημα κοντὰ τῆς, καί οἱ δυὸ μαζὺ στάθηκαν, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν γενναῖα τοὺς σκύλους.

Ἐγενε μιὰ πάλι τρομερή. Ἐνῶ τὰ πιστὰ ζῶα προσπαθοῦσαν νά δαγκάσουν τοὺς ἀντιπάλους, ἐν ἀπὸ τὰ θηρία ἀρξα-

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η'.—ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

[Διάλεξις τοῦ κ. Γ. Τσοκοπούλου]

Νεώτερος ἀδελφός τοῦ Ἀλέξανδρου, ὁ Παναγιώτης Σούτσος ἐγεννήθη ἐπίσης εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 1806. Ἡ ζωὴ τῶν δύο ἀδελφῶν ὑπῆρξε σχεδὸν ὁμοία. Μαζὶ ἐσπούδασαν εἰς τὴν πατρίδα των καί εἰς τὴν Χίον, μαζὶ μετέβησαν εἰς τὸ Παρίσι νά τελειοποιηθῶν, καί μαζὶ κατέβησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μετὰ τὴν ἐκκρήσιν τῆς Ἐπαναστάσεως καί τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Βασιλείου. Ἡ διαφορά εἶνε, ὅτι ὁ Παναγιώτης, μαλακώτερος, μετριοπαθέστερος, ἐπιφυλακτικώτερος ὡς σατυρικός καί δημοσιογράφος, δέν εἶχε τὰς ἀγρίας καταδιώξεις τοῦ ἀδελφοῦ του, ὑπὲρ τοῦ ὁποῦ μάλιστα ἠμποροῦσε καί νά μεσιτεύῃ, ὅσῳς κατεῖχεν ὑψηλὴν δημοσίαν θέσιν, — γραμματεῖς π. χ. τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Ὁ ἡγεμονίδης ποιητὴς ἐνυμφεύθη πλουσίαν ἀριστοκράτιδα, τὴν θυγατέρα τοῦ ἡγεμονίου κόμητος Λογοθέτη κ' ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἀπέκτησε μίαν κόρην, τὴν Μαρίναν. Ἀλλ' ἡ τύχη δέν τὸν ἐνόησε μέχρι τέλους καί, ὅπως ὁ ἀδελφός του εἰς Σμύρνην, ἀπέθανε καί ὁ Παναγιώτης πτωχός καί ἔρημος εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἐγραψε πλῆθος ποιήματα, δραματικά, ἐπικά καί λυρικά. Τὸ γνωστότερόν του εἶνε ὁ «Ὀδοιπόρος», τραγῳδία εἰς πέντε πράξεις, ἔργον τῆς πρώτης τοῦ νεώτερος (ἐγγραφή τὸ 1827). Κανὼν ἄλλο δέν εἶχε τὴν δημοτικότητα αὐτοῦ τοῦ «Ὀδοιπόρου», οὔτε ἔκαμε τύσας ἐκδόσεις, ἀρῶ καί σήμερον ἀκόμη ἀνατυπῶνεται ὁλονὸν κ' ἐξοδεύεται εἰς χιλιάδας εὐθηνῶν ἀντιτύπων. Καί ὡς νά προσοβλεπτο αὐτὴν τὴν μακρινὴν ἐπιτυχίαν, τὴν ἀθανάτην αὐτῶς εἰπεῖν τοῦ ἔργου του, ὁ ποιητὴς τὸ ἀνέκρινεν ἀργότερα εἰς τοὺς μεταγενεστέ. «... Ἰδοὺ ἡ ἱστορικὴ αὕτη καὶ ώραία πράξις: ἀνέκρινε!»

Ἀφιέρωσις τοῦ «Ὀδοιπόρου» εἰς τοὺς Μεταγενεστέρους.

Πρὸς σᾶς τὸ βλέμμα ἔχομεν,

Ὅσοι ἐν μέσῳ τρέχομεν

Ἐποφελῶν ἀγώνων,

Ὅσον ἀνθρώποι ἀόριστοι,

Ὅσον γενεαὶ ἀγνώριστοι

Τῶν ἐρχομένων χρόνων!

Ναί, διὰ σᾶς, ὦ φίλοι μου,

Τὰ μουσώδεια χεῖλιά μου

Ἠχῶ ἀφῆκαν τόση.

Ἄς ἤθελεν ἡ τύχη μου

Ὅλγιστοι κἂν στίχοι μου

Γλυκεῖς νὰ σᾶς φανῶσι!

Θνητὸν δέν ἐκολάκνευσα,

Τὴν ἀρετὴν ἐλάτρευσα,

Τὴν ἀρετὴν λατρεύω.

Τὸ ψεῦδος δέν ἐκίρῳσα,

Τυράννους δέν ἐστήριξα,

Πρωτεῖα δέν θηρεύω.

Ἰνῶν τὴν Ὁραϊότητα

Καί ψάλλον τὴν Θεότητα

Ἐπέρασά τὸν βίον,

Ὅλγας λάμπεις χύσαντα,

Ἀλλὰ καί μὴ μοχθήσαντα

Πρὸς κτήσιν μεγαλείων.

Ἰδοὺ τὸν «Ὀδοιπόρον» μου

Μικρὸν σᾶς στέλλω δῶρόν μου,

Ἡ Μοῦσά μου ἡ γοαία.

Σᾶς στέλλει μετ' ἀλότητος

Τὸ τέκνον τῆς νεότητος

Ἐτῶν δεκαεννέα.

Διὰ τῆς φαντασίας μου,

Εἰς τῆς μελαγχολίας μου

Τὰς ἀηλίους ὥρας,

Ὁ γενεὰ, ἡ δύνομις
Στοῦ μέλλοντος νάφινωμαι
Τὰς νεοφροῦπτους χώρας.

Ὁ σέξ, μεταγενεστέροι!

Δέν θέλει εὐτυχέστεροι

Ἀπὸ τοῦ ζῶντος ἑσῆ!

Ἐλευθεροὶ κἂν μείνατε,

Καί τοῦτο μόνον δύναται

Νά μὲ παρηγορήσῃ.

Εὐδαίμων, ἐάν λάμψωσι

Κ' ἐάν ἐπαγαυμῶσι

Καιροὶ τοῦ Περικλέους,

Καί ἂν κανέν μου πόνημα

Πρὸς τὸ ἀρχαῖον φρόνημα

Προάγῃ σᾶς τοὺς νέους!

Εὐδαίμων, ἂν θελήσῃτε

Νεκροῦς κἂν νὰ τιμᾶτε

Τοὺς ποιητὰς τοῦ Γένους!

Ὡς ἄλλον τῶν ἀγώνων μου,

Δέν θέλω τῶν συγχρόνων μου

Τοὺς φειδωλοὺς ἐπαίνους.

Αὐτοὶ τοὺς ὕμνους στέλλουσιν

Εἰς ὅσους δέν τοὺς θέλουσιν

Ἐντὸς τοῦ μνημίδος των,

Καί τὰς κithάρας κρούουσι

Δι' ὅσους δέν ἀκούουσι

Μολπὰς τοῦ κρούσματος των.

Καί ὅμως τὰ ποιήματα

Δέν εἰν' ἐκείνων κτήματα

Ὅσοι τὰ μελουργοῦσιν

Οἱ ποιητὰι μὲν θνήσκουσιν,

Τὰ δ' ἔτη Σᾶς εὐρίσκουσιν

Καί Σᾶς ἠθοποιοῦσιν.

Ἀπὸ τὸ δεσποτικόν.

Λαβὼν τὸ δηλητήριον, (*)

Εἰς Σᾶς, μετὰ τὸ κόσμον,

Ἀφῆκε πᾶν τὸ πόνημα

Ὡς δόξης κληρονομίαν

Ὁ μάρτυς ἀδελφός μου!

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— Μᾶς κάνετε τὴ χάρι, σινιρόνο, μοῦ εἶπε ὅσο ἠμποροῦτε εὐγενικώτερα, νά μᾶς ὁδηγήσετε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα σας; Κουέστ α νέμ π! α! (**) Δέν μᾶς ἀρνεῖται, ἡ ἀναθεματισμένη, νά βλέπομε οὔτε τὴ μύτη μας!

* *

Ἦταν φανερό, ὅτι ὁ κακοῦργος δέν θὰ παριτοῦσεν εὐκόλα τὸ σχέδιόν του καί τὸ θάρρος ἄρχισε νά μοῦ λείπῃ, ὅταν εἶδα, ὅτι αὐτοὶ οἱ Μπαρμπούτζηδες δέν ἐννοοῦσαν νά μᾶξίσουν ἀπὸ κοντά. Τὸ χέρι ποῦ ἀπέθεσε στὸν ὦμό μου ὁ Βάρθος, ἦταν χέρι κατακτητοῦ καί μ' ἐξανάρκαζε νά ὑποταχθῶ. Προσποίθηκα ὅμως ὅτι δέν τὸ καταλάβαινα καί μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι, κατὰ τὸ φαινόμενο, ἀποκρίθηκα φειδωλῶς:

— Ναί, ναί, πᾶμε στὸ σπίτι. Θὰ θροῦμε ἐκεῖ βέβαια καί τὸν Φραντζέσκο. Τί ἀνότης! ἂν ἤξερε πῶς ἦλθον νά τὸν ἰδοῦν καλοὶ τοῦ πατριώτες, δέν

(*) Ἐννοεῖ, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Σούτσος ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἔλαβε τὸ σπέρμα τῆς νόσου, ἡ ὁποία τὸν ὁδηγήσεν εἰς τὸν τάφον.

(**) Ἰταλ. «αὐτὴ ἡ οὐμία»

θὰ σᾶς ἔβαζε στὸν κόπο νά τὸν γυρεύετε!

Ἐκινήσαμε κ' οἱ τρεῖς γιὰ τὸ σπίτι. Ἐκῆνα ὅτι μποροῦσα, γιὰ νά δείχνω μὲ τὴν ὄψιν μου καί μὲ τοὺς τρόπους μου, τὴ μεγαλήτερη ἀταρχία κ' ἐμπιστοσύνη. Ἀπὸ μέσα μου ὅμως φοβοῦμαι ἀληθινὰ κ' ἡ ἐπαφὴ τοῦ σημαδιακοῦ ἐκείνου χειροῦ, ποῦ ἀκούμποῦσε πάντα στὸν ὦμό μου, μ' ἔκανε νάνατριχιάζω 'ς ὅλο μου τὸ σῶμα...

Ὅταν εὐχάσασθε στὸ σπίτι, ὁ Βάρθος, μὲ τὸ σημαδιακὸ του πάντα στὸν ὦμό μου, μὲ ὑποχρέωσε νά τὸν ὁδηγήσω ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο. Ἐφῆγνε παντοῦ. Ἄνοιγε ἀκόμη καί τὰ ντουλάπια (*), ἐκύτταζε καί κάτω ἀπ' τὰ κρεβάτια. Καί γιὰ νά μὴν παραξενευθῶ μ' αὐτὰ

τοῦ τὰ καμώματα, γιὰ νά μὴν πῶ ἐπιτέλους «μὰ τί τρόπος εἶν' αὐτός;» ἔκαμῳ πῶς ἐπίστευε, ὅτι ὁ Φραντζέσκος εἶχε κρυφθῇ, γιὰ νά τοῦ κάμῃ ἀστεῖο.

— Τὸν ξεύρω ἐγὼ τί σοῦ εἶνε αὐτός ὁ Κιέκος! (**) ἔλεγε πονηρά. Πάντα τοῦ τοῦ ἄρεταν ἡ φάρσες. Τώρα θάπε μὲ τὸ νοῦ του: «Γιὰ νά τοὺς κρυφθῶ ἐγὼ, νά γελάσωμε!...» Τί χαριτωμένος!

Τὰ ἔλεγε ἀγγλικά, γιατί ἐμένα ἤθελε νά πείθῃ. Ἀλλὰ κάθε τόσο ἐγύριζε στὸν ἀδελφόν του, ἐξεθύμνασε βλαστημιώντας ἰταλικά κ' ὠρρίζετο πῶς αὐτὸ τὸ παληόσκυλο, ὁ Καζάλες, θὰ τοῦ πλήρωνε ἀκριβὰ τὸν κόπο τοῦ τοῦ προσενόουσε.

Τοῦ κάκου ἐψάξαν παντοῦ, καί στὰ πέντε δωμάτια τοῦ μικροῦ μας σπιτιοῦ. Τοῦ κάκου ἐψάξαν καί στῆς ἀποθήκης. Τότε ὁ Βάρθος γύρισε πάλι στὴν κουζίνα, σπρώχνων με μπροστὰ του καί κατακρῶμενος τὴν οὐμύλην, ποῦ τοῦ ἐκρυψε τὴν φυγὴν τοῦ ἐχθροῦ του.

— Ἐννοῖα σου ὅμως, ἔλεγε στὸν Τομάζο, καί σὲ λίγο, ποῦ θὰ διαλυθῇ ἡ καταχνιά, ἐγὼ θὰ τὸν ξετροπώσω. Πῶς θὰ μοῦ πᾶ! Δέν θάφυγε βέβαια ἀπὸ τὸ νησί. Γι' αὐτὸ τραβήξαμε ἔξω καί τῆς δύο βάρκες, γιὰ νά μὴ μπερδεῖται νά

(*) Ἰδὲ ἐκ. προηγ. φύλλον σελ. 96.

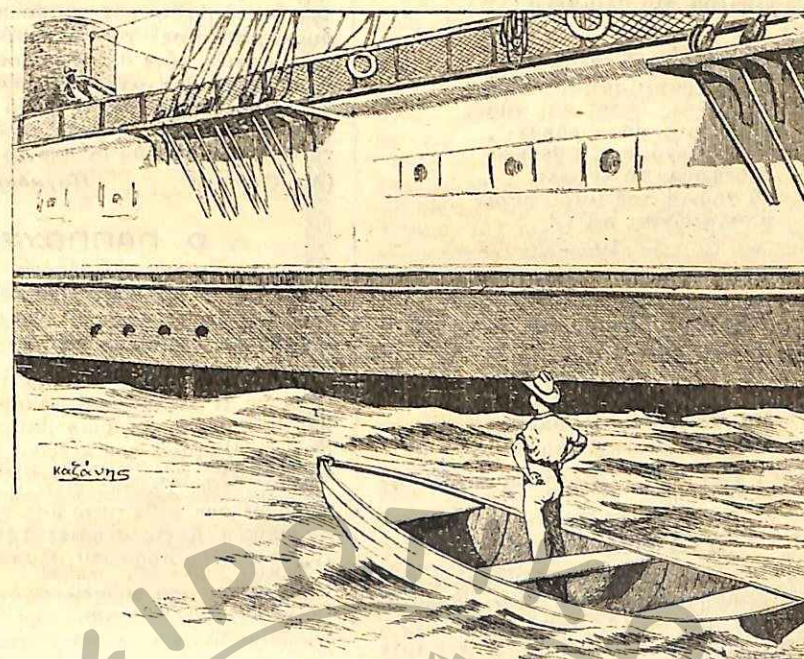
(**) Καὶθευτικὸ τοῦ Φραντζέσκου.

ρίξῃ καμμιὰ στὸ νερὸ μονάχως του καί νά τὸ σκάτῃ. Ἀχ, ἂν δέν ἔπεστε ὁ ἄερας τὴν νύκτα, θὰ εὐχάσασθε ἐδῶ πρῶτῳ, ἐκεῖνος θὰ εἶχε τὴν εὐχαρίστησιν νά πεθάνῃ στὸ κρεβάτι του, καί μεῖς θὰ ρεύγαμε πάλι, πρὶν μυριαθῇ τίποτα σὺτὸ τὸ κουτὸ παιδί. Ἐπειτα θὰ ἔσπαζε τὸ κεφάλι του γιὰ νά καταλάβῃ πῶς κ' ἀπὸ ποῖόν ὁ Καζάλες βρέθηκε σφαγμένος στὸ κρεβάτι του!..

— Καλὰ λοιπόν, εἶπε ἡσυχα ὁ Μάζος, ἀρῶς πρέπει νά περιμένωμε ὡς νάπερᾶσῃ ἡ καταχνιά, δέν θάταν ἄσχημο νά τρώγαμε λιγάκι. Ἐγὼ ἐδῶ ἀρκετὰ πράγματα...

— Μπράβο, νὰ φᾶμε! ἀποκρίθηκε ὁ Βάρθος, θὰ περᾶσῃ ἔτσι κ' ἡ ὥρα.

Κ' ἐνῶ ὁ Μάζος ἔβαζε στὸ τραπέζι,

Καζάλης

«Ὁ Βάρθος ἐγνωρίσεν τὸν Φραντζέσκο.»

τὰ κρύα φαγιά ποῦ εἶχαμε συλαγμένα στὸ ντουλάπι, ὁ Βάρθος, μὲ τὸ ἀπαίσιο χαμόγελόν του, μὲ ρωτοῦσε:

— Ἐπιτρέπει, ὁ καλὸς σινιρόνος νά τσιμπήσωμε κατὶ τί;

— Εὐχαρίστως, ὅτι θέλετε! ἀποκρίθηκα μὲ πολὺ περισσότερη προθυμία ἀπ' ὅση αἰσθανόμουν πραγματικῶς. Ὁ πατέρας μου θὰ μ' ἐμάλωνα, ἂν μάθαινε πῶς ἦλθον ξένος στὸ σπίτι καί δέν τοὺς περιποιήθηκα ὅσο μποροῦσα!

Ἐξακολουθοῦσα νά προσποιῶμαι, ὅτι τοὺς ἐπαίρνα γιὰ φίλους τοῦ Φραντζέσκου. Τὸ ἤξερα, ὅτι αὐτὸ μ' ἔκανε νά φαίνομαι στὰ μάτια τοῦ Βλάκα, ἡλίθιος! ἀλλὰ μὲ κάθε μου θυσία, ἔπρεπε νά σώσω τὸν δυστυχισμένον μὲς ὑπὲρ τῆς.

Ἐπαύον λαίμαργα, ὅτι ψιτὸ ἄρνι εἶχαμε, ὅτι ψάρι, τὸ κατεβρόχθισαν. Καί συμπλήρωσαν τὸ γεῦμά τους μὲ ἄρβονο ψωμὶ, φρέσκο βούτυρο καί γάλα.

(Ἐπείτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

"Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του"

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού. Κεφ. Β.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

— 8 —

Σήμερα ο ήλιος, γέροντας
τό δειλινό να δύση,
πήρε μαζί όλα όνειρα
κ' ελπίδες έχουν σβύση
και φορτωμένους το βαρύ
φορτίο άγοστιγνάνει...
Τάχα γι' αυτό 'ναι ή δύση του
σήμερα πιο θλιμμένη;

— 9 —

Οι μέρες που έπεράσανε
κ' οι χρόνοι που εδιαβήκαν,
σέροντας λυγρές και χαρές
μαζί τους, μάς άφησαν
κάτι γλυκό, που άβέλητα
στρέφουμε το κεφάλι,
τά χρόνια που μάς έφυγαν
άποζητώντας πάλι!

— 10 —

Στην τύχη, αν σου χαμογελά,
ποτέ σου μη πιστέψης!
Μακρύς ο δρόμος της ζωής,
κ' έχει πολύ να τρέξης.
Κι' ως που να φτάσης στο Σκοπό,
θα κουρασθείς στο δρόμο...
Μά άλλοι σου, αν σκύψης ταπεινά
μπροστά στο σκληρό Νόμο!

(Νέο Φίληρο) "Ελληνικόν Ιδεώδες

ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΙΑ

"Ένας καλός δραγάτης, που έμενε στα
βουνά, ξεκίνησε ένα πρωί, στο γλυκοχά-
ραμα, να πάει να ιδεί τον αδελφό του,
που κατοικούσε 'κει κοντά. "Ήτανε τότε
συμφωτισμένος ο καιρός.

Καθώς κατέβαινε στον κάμπο, τον σκέ-
πασε μια από της πυκνής καταχνιάς που
δίνονε στα πράγματα της πιο άπατηλές
και κάποτε άπίστευτες ύψεις. "Υστερα από
κάμποδες στιγμές, άγνόησε να ροχέται
κατ' αυτόν με γλήγορο βάδισμα, μια πα-
ράξενη ύπαρξη, μικρής υπερφυσικής. "Η-
τανε κανένα ζώο άγνωστο; ή κανένα από
τά κατοικίδια φαντάσματα, που όπως έλε-
γαν ή δεισιδαίμονες παραδόσεις εκείνης
της χώρας, έρχονται από μακριά; "Ο άν-
θρωπος μας δεν ήξερε τί να σκεφτεί, αλλά
ούτε μπορούσε να γυρίσει πίσω. Βάδισε
άποφασιστικά κατά του έχθρου, αρίγγων-
τας με μεγάλης δυνάμει στο χέρι του
το χονδρό ραβδί του. "Ο έχθρος έξ' άλλου,
έκανε το ίδιο, αλλά καθώς έπλησίαζε,
άλλαξε και στο άγαστημα και στη μορφή
και φαινότανε να παίρνει λίγο-λίγο τανά-
στημα και το έξωτερικό ενός άπλου θνητού.

Τώρα πια ο δραγάτης, προσεχτικά κυ-
τώντας τον, ρωτούσε τον εαυτό του αν δεν
ήτανε μονάχα ένας άνθρωπος και ανθρω-
πος του χωριού; όταν ξάφνου, ενώ το πρω-
ινό άερακι σκόρπισε την καταχνιά κι' ο
ήλιος, που περνούσε πάνω απ' το βουνό,
έστειλε της άχτίδας του σάγγαστο πρό-
σωπο, ο χωρικός άρισε μια κραυγή. Την
ίδια στιγμή άπάντησε μια άλλη όμοια
κραυγή: έβλεπε 'μπρός του, όχι μόνο

έναν άνθρωπο, ένα συμπατριώτη, αλλά
τον αδελφό του τον ίδιο!

"Έτσι συμβαίνει και στα έθνη, όπως
στα δυο αδέρφια.

"Ω σεις, που πιστεύετε κάποτε πως εί-
σθε έχθροι, δεν γνωρίζετε καλά κι' ή
άγνοιά σας, όμοια με την καταχνιά των
χωρών του Βορρά, σας σκεπάζει και σας
παραιοφώνει τον ένα στα μάτια του
άλλου. "Αλλ' αν μια άχτίδα φωός, περνών-
τας ως τα βάθη των ψυχών και των καρ-
διών, μπορούσε να τις κάνει διάφανες
στης ματιές, τότε θα γνωρίζσατε άμοι-
βαί. Θα μαθαίνατε πως ήσαστε αδέρφια
και πολλή καιρό, χωρίς να το ξέρετε, βα-
δίζατε ο ένας κατά του άλλου, κι' αντί
να φοβεριστείτε, θα δίνετε το χέρι.

(Μ. Guyau) Παγκόσμιο "Ονειρο

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

"Ο παππούς στην πολυθρόνα καθισμένος,
Συλλογίζεται τα χρόνια τα παλιά.
Τρέχει πίσω σε καιρούς ευτυχισμένους
Με της φαντασίας τα γοργά φτερά.

Είς τα χείλη του, χαμόγελο άνθίζει...

"Αρά γε τί βλέπει εκεί μακριά;
Κι' έπειτα αναστεναγμό βαθύν άφίνει
Και τα βλέφαρά του κλείνει άπαλά.

"Αχ αλήθεισι! Γλυκές είνε ή αναμνήσεις,
Νανουρίζουν κάθε πόνο μας γλυκιά
Ξαναζήξ μ' αυτές στιγμές ευτυχισμένες
Βλέπεις πάλι πρόσωπα αγαπητά...

"Όμως... να ένα ροδοκόκκινο παιδάκι
"Ανεβαίνει στο παππού την αγκαλιά.
Κι' εὐθύς διόχνει ο παππούς της αναμνήσεις,
Τό αγκαλιάζει και του δίνει δυο φιλά.

Πατρίς των 'Ηρώων

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

...Και ρωτάει πάντα το παιδάκι:

— Τ' είνε, μαμά μου, που κάνει τα
λουλούδια να μυρίζουν τόσο ευμορφα;

— Η ψυχούλά τους, γυνί μου, ή άγνή
σκορπάει τέτοια ευωδιά...

— Θάθελα νάχα κι' εγώ μια ψυχή τέ-
τοια που να μου χαρίζει παρόμοιο άρωμα.
— Την έχεις, γυνί μου, φθάνει να την
ποτίξεις μ' όλα τα καλά αισθήματα. Θα
ζήνη τότε μυρωδιά ασύγκριτη...

Και το παιδάκι, βαθεία συλλογισμένο,
γέρονι το κεφαλάκι του κι' αποκοιμείται
στον ώμο της μαμιάς του. Στη μικρή
του ψυχούλα κάτι φυτρώνει...

"Ω, το ωραίο ρόδο πως ταλαντεύεται,
στο ψηλό του κλωνάρι, που πριν τόσο
καλά κολάωνε! "Η ευμορφία του το σή-
κωσε φαντακτερά σ' ένα κλωνάρι ψηλό-
τερο απ' όλα τα λουλούδια του κήπου μ'
άλλοιόμοιο! άφύλακτο έτσι έγεινε στόχος
στα πιο καλά στοιχεία. "Ανεμοβρόχια το
δέρονον αλόπηκα και να το, ξεφυλλισμένο
πατιέται τώρα...

"Ως τόσο, απ' το γερó του κλωνάρι, μαν-
τεύει ο διαβάτης τ' ωραίο τριαντάφυλλο

που άνθιζε και ψιθυρίζει: τί κρίμα νάνε
έτσι άφύλακτο.

Γκραζιέλλα

Ο ΕΥΤΥΧΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

"Ο Σουλτάνος έστενοχωρείτο εις τον
θρόνον του. "Ο Μάγος του τον συνεβού-
λενε να φορέση επί τινος ήμέρας το ύπο-
κάμισον ενός τελείως ευτυχούς ανθρώπου.
"Ο Μάγος Βεζύρης έπεφορτίσθη να ζη-
τήση εις όλην την χώραν το ένδυμα, το ό-
ποιον θα έξησφάλιζε την ευτυχίαν του ήγε-
μόνος. "Επισκέφη διαδοχικώς όλας τας
τάξεις της κοινωνίας, αλλά δεν εύρε που-
θενά ένα άνθρωπον τελείως ευτυχή. Τέλος,
εις την έξοχην συνήγητη νεαρών βοσκόν,
ο όποιος διεσκέδαζε χορεύον και τραγου-
δών μέχρι παραφροσύνης. Διέταξε ευθύς
να τον συλλάβουν και να τον εκδύσουν.
"Αλλά έμεινε άναυδος, όταν είδεν ότι ο
ευτυχής αυτός άνθρωπος δεν έφορούσε ύπο-
κάμισον!

"Αγριόπαπια

ΟΙ ΕΛΕΓΧΟΙ

"Εγύριζα από το σχολείο μου και πη-
γαίνα σπίτι, τυλιγμένος στο έσπανωφόρι μου.
"Η ώρα ήτο 5. Έκανε κρύο φοβερό, τα
χέρια μου ήσαν κοκκαλωμένα, προσπαθούσα
να τα ζεστάνω στα... Έστία κάστανά πουχα
στην τσέπη.

Οι διαβάτες ήσαν άραιοι και όλοι βια-
στικοί πήγαιναν σ' τη δουλειά τους. Κα-
νένας χασομέρης δεν γύριζε στο δρόμο.

Μία στιγμή, με προσπέρασαν δυο παι-
δάκια, βιαστικά-βιαστικά, με της σάκκες
τους. "Αλλά τί αντίθεσις που υπήρχε με-
ταξύ τους; το ένα χαρούμενο, με το πρό-
σωπο κατακόκκινο από το κρύο, περπα-
τούσε πηδώντας της πέτρες του δρόμου
και χαμογελώντας με το κάθε τί:

Τό άλλο, με πρόσωπο όχρό και καταχι-
τρινο, πήγαινε ήσυχά, μη προσέχοντας σε
τίποτε, παρά ίσως στής σκέψεις που βα-
σάνιζαν το μικρό του κεφαλάκι...

Χωρίς να ξέρω και γώ το πως, μου
μπήκε μια περιέργεια να μάθω γιατί ξε-
χώριζαν τόσο πολύ αυτά τα δυο παιδάκια.
Δεν άργησα να τα πλησιάσω, τα έντυσα,
ή ίδια όμως αντίθεση ζωγραφιζότανε σ'
τα πρόσωπά τους.

"Έξωφρα βλέπω το χαρούμενο να ξεδι-
διπλώνει ένα κουλουριασμένο χαρτί και
να το κυττά με άπληστησία χαράς.

Τό άλλο τότε μ' ένα άκουσιο κίνημα
έχωσε βαθειά μεσ' την τσέπη του ένα ίδιο
χαρτί.

Τότε μόνον είδα, ότι τα χαρτιά έκείνα
ήσαν "Ελεγχοι Και ξεχωρίστηκα και χά-
ρηκα για το χαρούμενο και λυπημένο
για το λυπημένο...

Ρωβύρος

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

"Ένας κλέπτης καθόρθως να εισχωρήση
εις τα ανάκτορα του Λουδοβίκου ΙΕ' και
προσεπάθει να ξεκορμίση εν όρολόγι του
τοίχου, εις την βασιλικήν αίθουσαν.

Την στιγμήν εκείνην εισήλθεν ο βασι-
λεύς· ο κλέπτης όμως δεν τ' έχασε καθό-
λου.

— Μεγαλειότατε, είπεν άφελώς, φοβού-
μαι μη γλυστορήση ή σκάλα!

"Ο βασιλεύς, έκλαβών τον κλέπτην
ως ύπηρέτην, που ήθελε να καταβύσθι το
όρολόγι διά να το καθαρίσθι, και φοβηθείς
κανέν δυστύχημα, έστήριξε με τα χέρια του
την σκάλαν, έως ότου κατέβη εκείνος με
το όρολόγι και έξήλθε...

"Αργότερα, όταν άνηγγέλθη εις τον βασι-
λέα ότι εν από τα ωραιότερα όρολόγια
των ανάκτορων έκλάπη, άγνωστον ποτε
και πως, ο Λουδοβίκος ΙΕ' είπε γελών:

— Σιωπή!.. Είμαι κ' εγώ συνένοχος του
κλέπτου, γιατί του έβαστούσα τη σκάλα,
όταν τó έκλεβε!

Φιλόπατρις "Ελληνοπούλα

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ο μικρός Τότης βλέπει ένα παιδάκι που κλαίει
και το ρωτάει:

— Γιατί κλαίς, μικρέ;

— Χι, χι, έχασα το δρόμο μου...

— Και πως τώπαθες αυτό; Μήν ήταν ή τσέπη
σου τρύπη;

"Εστάλη υπό του Νικητού της Αύριον

Τό Τραγοδι της Λευτεριάς κι' ο Λάφνης
Στέφανος φερέουν, αλλά χωρίς να βλέπη ο
ένας τον άλλον.

— Πόσα ψέζα έπιασες ώς τώρα, ρωτά ο
πρώτος.

— Δεν μπορώ να τα μετρήσω!

— Γιατί;

— "Αδύνατο σου λέω!

— Μά γιατί;

— Γιατί... δει έχω πιάσει κανένα!

"Εστάλη υπό του Νικητού του Κιλκίς

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

["Ιδε "Οδηγού Κεφ. ΙΒ'.]

α.) Παίγνιον

"Εστάλη υπό της "Αθανάτου Δόξης

A	ΔΙ	ΔΙ	A
ΓΙ	ΔΑΝ	ΒΕΛ	ΝΙ
ΟΝ	ΛΑΣ	ΣΟΥ	ΟΛ
A	ΔΑ	ΕΛ	H

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυ-
ται, ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα
πέντε Κρατών της Ευρώπης.

β.) Ερώτησις

"Εστάλη υπό του Νικητού της Αύριον

Κάποιος φίλος της "Διαπλάσεως", εις
την ερώτησιν των Μικρών Μυστικών "πό-
σον έτών εισθε;" μου έγραψε το εξής:

Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ
Πώς να το διαβάσω;

γ.) Διά τούς Γαλλομαθεΐς

"Εστάλη από το Γυθειωτάκι

Chqn - pr - s - t - D - pr - ts
Νάαγνωσθή το φωνηεντόλιπον τούτο.

Λύσεις του 11ου φύλλου

α.) "Αρης, "Αφροδίτη, Ουρανός, Πο-
σειδών, Κρόνος.—β.) "Οπ' έχει τον και-
ρό, άς μη τον χάνη.—γ.) Lorsqu'on com-
pte sans son hôte, on court gros risque
de se tromper.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά και ήθικά, εκ-
δοθέντα υπό της "Διαπλάσεως των Παιδών."

"Ο "Άγγελος της "Αγάπης" (60 ει-
κόνες) δρ. 6. Χρυσόδ. δρ. 8.

Τό Βιβλίον της Συμπεριφορής,
δρ. 0,60.

Τό Θύμα του Φθόνου, (20 εικόν-
ες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Δεύκωμα Μικρών Μυστικών.

"Εκαστον τετράδιον δρ. 0,15

Δέσμη 7 τετραδίων δρ. 1,—

Δέσμη 15 τετραδίων δρ. 2,—

Δέσμη 25 τετραδίων δρ. 3,—

"Η Μούσα των Παιδών (ποίημα τ

δρ. 1,50. Χρυσόδ. δρ. 2,50.

"Η Νίνα (20 εικόνες) δρ. 3,50.

Χρυσόδ. δρ. 5.

Παιδικοί Διάλογοι (Κουρτίδου).

Σειρά Α' δρ. 1,20. Σειρά Β' δρ. 1,20.

Παιδικόν Θέατρον (Σενοπούλου)

δρ. 2. Χρυσόδετον δρ. 3,50.

Παιδικόν Πνεύμα (3 τομίδες) έκασ-

τον δρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 όμοιού.

δρ. 2,50.

Πρώς ο Νικίου (24 εικόνες) δρ.

3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

"Ο Πυρρειοπώλης (24 εικόνες) δρ.

3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

"Υπέρ Πατρίδος (35 εικόνες) δρ.

3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

"Ο Φώτης. "Εμμετρον Διήγημα υπό

Χρ. Σμαρτσίδου, δρ. 0,60.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

"Αθήναι, 38, όδός Ευφροσύνης
την 21ην Φεβρουαρίου 1917.

ΕΓΓΕΙΝΑΝ και ή εικόνας του Διαγωνισμού
της Ζωγραφικής και εις το προσέξτε φύλλον θά
δημοσιευθούν τ' "Αποτελέσματα. "Ας ήσυχά-
σουν λοιπόν όσοι δεν έπαυσαν να μ' έρωτούν.
"Εδιδάξα κ' εγώ, "Εγγλέζικι, αυτήν την μο-
νογραφίαν του καθηγητού σας κ. Στουραϊτή περί
"Ανδρέου Κελλάου. Είνε πραγματικώς όρκα,
γεμάτη πολυτίμους πληροφορίες και δίδει άκρι-
βεστάτην ιδέαν περί της φωτογραφίας και της
αξίας του μεγάλου ποιητού. Και πολλούς λο-
γίους ήκουσα να την επαινούν δι' αυτό. Είθε
ευτυχείς που έχετε καθηγητήν, ο όποιος δεν πε-
ριορίζεται σχολαστικώς εις την αρχαίαν φιλολο-
γίαν, αλλά προσέχει και την νεωτέραν.

Τό είπα πολλάκις, "Αποκορύττειρα του Βυ-
ζαντίου: "Όταν εύρίσκετε πολλάς λέξεις που να
ταιριάζουν, έμπορείτε, εις την άπάντησιν σας,
να τας σημειώνετε όλας. Και αυτό ό'ν μόνον εις
τόν Διαγωνισμόν των Λεονών Λέξεων, αλλά και
εις κάθε άλλον Διαγωνισμόν, έμπορείτε να ση-
μειώνετε όσας λείπει εύρίσκετε, όλας τας λέξεις,
που, κατά την ιδέαν σας, ταιριάζουν.

"Η Χρυσόφραξη "Ελλάδα μου γράφει: "Πό-
σον διδακτική ήτο ή προχθισινή "Επιστολή του
κ. Φαίδωνος! Και έδω είνε πολλοί, και μέλι-
στα μαθητά, οι όποιοι παρασύρονται υπό τινων
ανθρώπων, που δεν έχουν άλλην εργασίαν, παρά
να συζητούν διά τούτο και δι' εκείνο, και υπό
της αναγωγής βιβλίων άθεύστικων και άνηθι-
κων. Ναι, δυστυχώς...

Σ' εύχαριστώ δι' όσα γράφεις, Κ. Δ. Κρου.,
και περιμένο να πάρης ψευδώνυμον διά να μου

γράφης τακτικά. Και ό "Ανανίας; σ' εύχαρι-
στεί, καθώς και τους φίλους σου άγοραστάς,
διά την καλήν ιδέαν που έχετε δι' αυτόν. Σας
πληροφορεί όέ, ότι πράγματι ο Θεός, του έχά-
ρισε 12 αδελφάς. Όστε μίαν παραπάνω, ούτε
μίαν παρακάτω.

"Η "Εθνική "Αναγέννησις μου γράφει: "Γι-
τόν αποκλεισμό, φαίνεται ότι έχομε ακόμη και-
ρό να άρθή, ώστε ήμεΐς έδω μόνον πρέπει να-
ναλαδόμε και το ξεπλάσμα των εύρισκομένων
εις μέρη αποκλεισμένων. Πολύ σωστά. Διπλά-
σιοι ζήλο; εις μέρους τας είνε αναγκαίος διά
νάναπληρωτή τον ζήλον εκείνων που τον έχουν,
αλλά δεν έμπορούν τωρα να τον χρησιμοποιοή-
σουν. Και πράγματι, είνε άδύνατον ποτε θά άρθή
ο αποκλεισμός.

Μόνον ο Λευκός "Αετός είνε ατιμώδους. "Μή
φοβόσθι.—μου γράσει.—και στο τέλος ο Θεός
θικήσθι τας προσευχάς μας και θά λύσθι τον
αποκλεισμό, ώστε να δύνασαι και σύ να έπικοι-
νωή; με όλα τα παιδιά σου. κ. Μικράρι, είθε,
άμποτε, άμήν!

Τά συλληπητήριά μου, Δόξα τοι "Ελλη-
σμού, διά τον θάνατον του θείου. "Έχεις λοιπόν
την ιδέαν, ότι κάποιος άλλος, ώδήγησε τον Κύρον
Σμύθ στη σπηλιά εκείνη, γιατί δεν είνε δυνατόν
να εύρίσκει σε τέτοια θναυσήσια, που να περ-
πάτησε μόνος, του χωρίς να τό καταλάβη, έκτός;
αν ήτον ύπονοστήτης, που δεν φαίνεται πιθανόν;
"Ισως! αυτό θά τό ίδούσθι. "Η αλήθεια είνε,
όπως παρατηρείς και σύ, ότι και τα δυο μας
μυθιστορήματα εγγίνονται όθελνα θυμάσθαι.
"Οραία και ή άπάντησις που θά έδιδες σε κείνον
που πρωτοείπε την άνοησίαν περί αυτοκτονίας του
Θεού: "Μπρέ άνθρωπε, άφού ο Υιός απέθανε
χωρίς να απολήνθι, δεν μπορεί τάχα και ο Πατήρ
να κινή το ίδιο;

"Ο Ξεπεσμένος Λόδοος μου γράφει: "Εως
τώρα έγω διαβάξω 26 τόμους σου και δεν πι-
στεύω άλλος; υπό έμε και από την αδελφή μου
να τρέψη τόσην πολλήν αγάπην προς σέ. Και ο
παππούς μου, που είνε 69 έτών, σε άγαπά και σε
διαβάζει σάν παιδί. "Από τα παλιά σου μυθι-
στορήματα μου ήρσαν περισσότερον τὰ εξής: "Η
Σφίγς των Πάγων, Διετείς Δικασταί, Τό Μέγα
Λάσος, Οι "Αριστοί ταξιδεύοντες, Τά Παρα-
μύθια του Καβιδούλινου (όλα αυτά του Βέρν),
ο Πέτρος Ριονσά του Valde, ο Λουλού εις
το Μαρσικον και ο "Ερρίκος Διλλινύ του Chan-
cel.

Πολύ άσπερό τό ριζόγαλο του Τραγουδιού της
Λευτεριάς. Τό είναν στο σπίτι, όταν έχρησε,
ότι δεν είχαν τα χρειάζόμενα να τό κάνουν.
"Εκείνος όμως επέμεινε: "Να χάνετε ριζόγαλο με
ότι έχομε! Πολύ καλά να κάνουνε. Και σε
λίγο, του ήπληγαν έχω πιασά... γάλα. Διότι μόνον
γάλα είχαν. Αυτό έμπορεί να όνομασθί και "το
ριζόγαλο του αποκλεισμού."

Και ή Σανθή "Ελληνοπούλα: "Την εορτήν
μου όταν έπαίξα με τας φίλας μου, δεν είχα τον
νούν μου εις τα παιχνίδια και εις τα γλυκά,
άλλ' εις την πάντοτε φίλην μου "Διαπλάσιν. Και
δεν επέρασε τίποτε άλλο, παρά ποτε να έλθη το
βράδυ, να καθίσω με την ήσυχίαν μου και να
διαβάζω την συνέχισιν της Βενετέρας και της
Μυστηριώδους Νήσου.—αν και την έχω διαβάση
γαλλικάς.

"Οραίος επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την
έδομάδα και οι εξής: Γυθειωτάκι, Σανθή
Ποιμητοπούλα, "Ελλην του "Ολέμου, "Υπε-
ρασπιστής της Σπάρτης και Ναυάκι των
Σπεσιών.—"Εξέτρεξα τας παραγγέλιας των
και τους εύχαριστώ διά τα καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τα εξής:

"Σκέψεις και Γυνώσκεις.—"Ακούκι! —"Ο
θάνατος της άνεμωμένης.—"Η Σελήνη.—"Από
τά Φαίδρα.—"Τό αύτό του Νεύτωνα.—
"Γράφετε όπως σκέπτεσθε.—"Η χαμένη πεν-
τάρα.—"Ο Ψεύτης.—"Ο άθωωθείς ένοχος."

κτλ.—Πολυμορφία.—«Ο ἀρχαῖος ἵππος».
—«Σὺ μὲν θλιβερὴ ἐπέτειος».—Τὰ δύο σύκα»
—«Ο Τάκης στὴν Κιτάντζα».—«Ἀέκδοτος»
—«Ἐλέφαντος».—Παιδιὰν Παιδιάτα καὶ διέφορα.
διὰ τοῦ; Ἐδδ. Διαγωνισμοῦ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἐδδωνάκι τοῦ 12, ἄ.
(ΧΚ). Σπαράγγι, κ. (ΔΣ). Μπουμποῦκι τοῦ
Ἀπολλίου, κ. (ΤΣ). Πορτοκάλι, ἄ. (ΓΒ).
«Ἦρα, κ. (ΕΤ). «Ἑλληνικὸν» Ὀρεινὴ, κ. (ΜΣ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλά-
ξουν: ὁ Ἀδως (0) μὲ Ὑπερ πάντα Ἑλλάς,
Ἡ Ἑλλάς θὰ ζήσῃ, Θηλυκὸν Διάβολον,
Γερμανόπαιδα, Διαβάτην, Διαβολάκι τοῦ
Ἀσκαίου.—Ἡ Πατρίς (0) μὲ Ἡ Ἑλλάς
θὰ Ζήσῃ, Ὑπερ Πάντα Ἑλλάς, Ἑλληνικὸν
Ἰδεώδες.—Ἡ Ρευβώδης Κόρη (0) μὲ Βισ-
λειον τὸν Βουλγαροκτόνον, Ξεπεσμένον Ἀθώ-
δον, Νικητὴν τῆς Ἀθῆνας.—ὁ Ἀσπρος Γά-
τος (0) μὲ Καλιαντίζαρον, Ἀστέρη τοῦ Βέ-
γα, Γερμανόπαιδα.—Ἡ Δόξα τοῦ Κωνσταν-
τίνου (0) μὲ Στρατηλάτην τὸν Ἑλλήνων, Μά-
γνητα Βασιλέα, Δαφνοστεφὴ Βασιλέα.—Ἡ Ἑ-
θνικὴ Ἀναγέννησις (0) μὲ Ἑλληνικὸν Ἰδεώ-
δες, Στρατηλάτην τὸν Ἑλλήνων, Ἀστέρη
τῆς Δόξης, Τρισεύρηνην, Ἀνθος τὸν Λει-
μῶνα, Ἐωσφόρον.—Ἡ Ἀγοριοβιολέττα (0) μὲ
Ξανθὴν Ποιμηνοπούλιν, Νικητὴν τῆς Ἀθ-
ῆνας Γερμανόπαιδα, Ρωβύρον, Ἰοῖδα.—Ἡ
Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα (0) μὲ Δίξαν τοῦ
Κωνσταντίνου, Στρατηλάτην τὸν Ἑλλήνων,
Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Βισλειον τὸν Βουλγαροκτόνον (ἔχει καλῶς)
Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλιν (σὲ χωριστὸ χω-
ρὶ νὰ γράψῃς τὸ καθεῖς εἶδος, ὅχι ὅλα μαζί) ἔ-
χει καλῶς, δύο πρὶ; τὸ παρὸν) Ἰοῖδα (θὰ τὰ
ποῦμε εἰς τὸ προσεχές) Ἀπόκορμινον Βράχον
(δυσκόλουν εἶνε νὰ ψάξω ξανακετεῖλε τὰς καλλι-
τερας) Ἀσπρον Γάτον (θὰ ξέρω εἰς ποῖον ἀ-
πευθύνεται τὸ τετραδίου σου, εἰ γράψῃς μὲ μο-
λύβι τὸ ψευδώνυμόν τοῦ εἰς τὸ ἐξωφύλλον τοῦ
τετραδίου, εἰς τὸ ἐπάνω περιθώριον π. χ. ἐδὶ
τὸν Δευκὸν Ἀέτον) τὰ ἅλα συμπληρώνονται
ἔτσι: Ἀσπρος Γάτος.—ἦ, ἂν θέλῃς νὰ φανερω-
θῇς, γράφεις καὶ τὸν ὄνομά σου.—Ἀθῆνη, 25 Φε-
βρουαρίου 1915.) Ρευβώδης Κόρη (χάρις
ποῦ ἔγινες καλὰ) εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις)
Ἀθῶνα (κ' ἐγὼ χάρω πολὺ κ' εὐχαριστῶ διὰ
τὸ ξεσπᾶσθαι) Κλέφτικον Βόλι (πολὺ καλὴ
ἰδέα καὶ θὰ τὴν βάλω εἰς ἐνέργειαν, δὲν ἐπιστῇ
ὁ καιρὸς) Κουκλίτσαν (θὰ τὴν λύσεις) τέτοιο
ἰάθος δὲν ἔχει σημεῖον, διότι φαίνεται ἀμέτρητος)
Ε. (ἐπιμένεις, βλέπω δυστυχῶς δὲν εἰσπορῶ
νὰ ἐπιμένω κ' ἐγὼ, γιὰτὶ δὲν θὰ τελειώναμε
ποτέ καὶ ἔξερεις, τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ δια-
βάξουν ὅλα τέτοια ἄς εἶνε, μὲ τὴν ἡλικίαν,
ὁ ἀλλὰξ ἰδέας ὅλοι μὲν φορὰ περνοῦν καὶ ἀπὸ
αὐτῆς ἄλλὰ δὲν μένουν...) Δαφνοστεφὴ Βασι-
λέα (ὅχι, δὲν μπορεῖς νὰ γράψῃς ἀκόμη) ἔξα-
σκήσου μόνος σου ὀλίγον καιρὸν προσπάθησε
προπέντων νὰ πλοποιήσῃς τὴν γλῶσσά σου) Γῆν
τῆς Ἑλλάδος (περσικά) Δημ. Σ. Μπερ.
(χάρις ποῦ ἔγινες καλὰ) τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ
εἶνε ἐλεύθερον) Ἐδδωνάκι τοῦ 12 (ἡ χάρις σου
ἔγινε, ἀλλὰ νὰ ἐπισπείσῃς τὴν ἐγγράφην) Κε-
κοιμμένον Ὁρασιον (ἔνοια σου καὶ δὲν ἐπι-
στεύαται τίποτα) ποῖος ἀρὰ γὰρ ἐπλάστον γράφεις τὸ
ψευδώνυμόν σου) Νικητὴν τῆς Ἀθῆνας (θὰ
φροντίσω τὸ εἶτα εἰς τὸν κ. Φαῖδωνα, ὁ ὁ-
ποῖος θὰ σ' εὐχαριστήσῃ, ἀλλ' ἀργότερα) Ἐ-
θνικὴ Ἀναγέννησις (πολὺ καλὰ ἔκμας) ἔστει-
λα) Μικρὸν Ἀχαιὸν, Χρυσόφτερον Ἑλιπίδα,
Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλιν, κτλ. κτλ.
Βιοκοπούλιν τοῦ Πηλίου, Ἐδδ. Κ. Ζαρ.,
Γερμανόπαιδα (ἔστειλα.)
Ἀειδέα, Θυάμιον τοῦ Δικαίου, Ρωβύ-
ρον (ἔλαβον, εὐχαριστῶ.)

ΝΕΟΣ Τυμοκατόλογος

Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896
ἑκαστος ἄδεται. δρ. 3.—Χρυσὸς. δ. 6.

9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905
ἑκαστος ἄδεται. δ. 7.—Χρυσὸς. δ. 10.

11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916.
ἑκαστ. ἄδεται. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμ-
βάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ
Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ
σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ
προσθετοῦν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐ-
κάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσω-
τερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ
Δεκεμβρίου-Μαρτίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Μαΐου.

158. Λεξιγράφος

Ὁλὸν πρῶτα ζῶν,
Κιτόπιν εἷς γράμμα
Καί μὲ τὰ δύο Κράτος;
Ὁλὸν κίμρι; ἐν τῷ ἄμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσουγῆς

159. Λογοπαικτικὸς Λεξιγράφος

Ἄν κατῶρθονες ποτέ,
Μὲ δύ' ἂν νὰ γράψῃς: ...ὄν
Γνωστὴ πόλις ξηκουστή,
Θάχανες εἰς τὸ λεπτόν;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ

160. Στοιχειογράφος

Γίγα; ἦνουν φορτωμένοι;
Μὲ μὺ κόψιν ὅλον λαμό,
Καὶ ἄμεσως μετεβλήθη
Ἦν ἔνν πρᾶγμα ἀμυρῶ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσοηγητικῆς Ἀκτῆς

161. Αἶνιγμα

Ἦν ὄμ' ἄλιν τὸ ἀσπινχόν μου
Γυνὴ μὲ στέμμα τὸ θηλυκόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίουφρονος Στρατηλάτου

162. Πνευμῆς

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὁποῖον.
* + * = Πρῶτος.
* * + * = Νεοκωτικόν.
* * * + * = Χωρὶς τῆς Ἑλλάδος;
* * * * + * = Ὁλεανός.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δοξασμένου Εἰκοστένα

163. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 = Ρωμῆτος σοφός.
2 3 4 5 4 = Φύτον.
3 4 3 5 4 = Ὅστος.
4 5 6 5 6 = Κιόν.
5 4 5 6 = Ζῶν.
6 5 2 = Φύλλος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νάου τοῦ Βουνοῦ

164—168. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-

τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ
ἄλλαι τόσαι λέξεις:

τέρας, φάρος, ὄμα, οἶπω, βάλλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Χώματος

169. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτω
ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,
τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτελεῖ
πόλιν τῆς Ρουμανίας:

1, Πόλις τοῦ Βελγίου. 2, Πόλις τῆς Εὐρώπης.
3, Πορθμὸς τῆς Τουρκίας. 4, Ὄρος τῆς Ἀσίας.
περίφημον διὰ τὰς κέδρους του. 5, Δίμνη τῆς
Ἀφρικῆς. 6, Γαλλικὴ ἀποικία. 7, Πόλις τῆς
Ἀγγλίας. 8, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλώρας

170. Φωνηεντόλ. μετ' Ἑλλισοσυμφώνων

τχ - τχν - ρκς - ού - ἐη - ὅη

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπτεροῦ Νίκης

171. Γρίφος

πρὸ
ἦν πρὸ οὐ πρὸ
μελ πρὸ πρὸ
πρὸ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτῆς

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

13^η Μαΐου 1915, στὴν 1 Νοεμβρίου σοῦ

στεῖλα τετραδία Μ. Μυστικῶν. Σὺ γιὰ
δὲν μοῦστεῖλες;—Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάς

Ἀγαπῶ Ἀνοιάτικο Ἀερᾶκι, πῶς παῖ
ἡ ἵπποστα; Πηγαίνεις ἀκόμη καθόλα
σέλλα; Γῆ τῆς Ἑλλάδος

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων
ἐλήφθησαν ἀπὸ 15—21 Φεβρουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Ν. Μητσόπουλος, Καλλικάν
τέρας, Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα, Ἰωάννα Θ.
Μάρα, Ν. Γ. Μαυρογέωγος, Ἐύα, Α. Φάνης,
Γ. Βαρθολαῖς, Κ. Θ. Τράστας, Α. Γ. Πυλα-
γινός, Κ. Ἀντωνίδης, Ν. Μ. Βαλέρης, Κ. Ἀ.
Γραφικῆς, Κ. Α. Κροντηρᾶς, Ἰω. Α. Πελε-
νός, Κ. Ι. Χαροφύλας, Κεκοιμμένον Ὁρασιον,
Ἐνας χωρὶς ὑπογραφήν, Σ. Γερογιάννης, Γε-
μανόπαις, Δοξασμένη Ἀθῆναι, Ἐσμ. Μάστον
μιν, Ζωὴ Ἥπει, Ἐλένη Ἥπει, Σπ. Π. Ν.
κολαῖδης, Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου, Α. Παγ-
νωτόπουλος, Β. Ι. Κόλιας, Π. Π. Καρανίκας, Ν.
Κ. Λαγκαδάς, Α. Ι. Καζαμπάκας, Μ. Βαγγινῆς
(δύ), Κ. Πεστάρης, Γ. Α. Δούτσος, Μαργαρί-
τα τοῦ Ἀργεῖ, Ὁδοντία Σκελλαράκου, Ἀντιγόνη
Λυκοῦρα, Ἀν. Α. Κλάδης.

ΛΙΟΥΣ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ: Νικ. Κ. Ἀλκίνας

Κ. Α. Τριανταφύλλου.

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Μίρης Μ. Κουτσούκος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Πλ. Κορίνας, Ν. Ν. Παπαδό-

πουλος.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἰω. Κ. Ἀναστασόπουλος

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ελ. Ε. Λουδοβίγος, Νικ. Χ. Α.

Γεώργ. Σπυριδίου, Π. Ν. Δαλακός.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Σπ. Ι. Γεωργιάδης, Ὀλυμπία

Γεωργιάδου.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἰω. Α. Καλαμάτας.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἰωάννη Ι. Χαρολάμη, Πατριὸν

Διαβολάκι, Ἑλληνικὴ Γῆ, Μάω Γ. Μπούμα,

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μαρία Σταυρομνοπούλου, Χαρ.

Κοττάκης, Θ. Α. Σκελλαράκου, Γιούλα Κ.

Λαῖνα, Μαρία Παύση, Α. Κ. Μανιάτης, Ἀντ.

Ἐύστ. Θεοδόπουλος, Στ. Α. Σιμωνάς, Ἰω. Χ.

Στρατηδάκης Γ. Ι. Αιμιλιανῆς, Π. Ν. Κα-

ταβιάδης, Λουκάς Μπακούρος, Ἀντωνία Χ. Κο-

ρωναίου, Εύστ. Γ. Νεστορίδης.

ΠΥΡΓΟΥ: Κ. Ἀθ. Παπακωνσταντίνου,

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Μαρία Ε. Τζομβέκα,

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀν. Ν. Βλάχος, Ἀλέξ. Ν.

Βλάχος, Μαρία Ν. Βλάχου, Κωνστ. Ν. Βλάχος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεώργ. Λαμπρού, Γ. Α. Λαζαρί-

δης, Κούλα Χ. Φραγγιά.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνοητῶν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς τρεῖς:
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μ. ΒΑΛΕΡΗΣ ἐν Ἀθήναις. ΙΩ.
ΑΝΝΗΣ ΧΑΡ. ΣΤΡΑΤΗΛΑΚΗΣ ἐν Πειραιῶν
καὶ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Ν. ΒΛΑΧΟΣ ἐν Τριπόλει
οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης
Μαρτίου.